

Skärtorsdagen

Luk 22:7-23

I.N.J

"Den som missar en mässa, missar en massa". Det är väl ett uttryck som vi har hört mer än en gång. Om än det är lite *"vitsigt"* formulerat, innehåller meningen ändå en allvarlig sanning. Att *"missa en mässa"* det är verkligen att *"missa en massa"*. Jesus instiftade ju inte nattvardens sakrament *utan tanke*, eller *utan syfte!* Tvärtom är det något viktigt han ville ge sina lärjungar i alla tider – också dig och mig.

Att vi verkligen *"missar en massa"* om vi *"missar en mässa"*, det förstår vi när vi tänker på, vad nattvarden *är*. Främst är den en mötesplats mellan Jesus och oss, där vi både får *möta Jesus* och även *ta emot honom*, inte på ett bildligt, utan på ett verkligt sätt, i brödets och vinets gestalt. Varje gång nattvardsbordet dukas, ger Jesus oss vidare ett tillfälle *att minnas* det han gjort för oss genom sin död och uppståndelse och vi får dessutom möjlighet att *tacka honom* för syndernas förlåtelse, för liv och salighet som han räcker oss med det välsignade brödet och vinet.

Här framme vid nattvardens bord vill han också *befästa sin gemenskap* med oss, med *varandra inbördes* och med *alla dem som gått före oss hem i tron* och som också är närvarande i mässan, om än osynligt, från andra sidan, och så rikta våra blickar framåt, mot den stora nattvarden i himmelen.

Men det finns *en anledning till* att Jesus instiftat nattvarden och det är det motivet jag särskilt ville ta fasta på ikväll. Vi hörde ju Jesus säga i evangeliet nyss: *"Hur har jag inte längtat efter att få äta denna påskmåltid med er innan mitt lidande börjar"*. Det understryker att nattvarden också är vad vi skulle kunna kalla för *en bekännelsehandling*. Och det *i dubbel bemärkelse*. I nattvarden bekänner Jesus sig till oss och vi får bekänna oss till honom. Precis som vi säger varje gång vi firar mässan: *"Din död förkunnar vi, din uppståndelse bekänner vi, till dess du kommer åter i härlighet"*.

Men *vår bekännelse* är inte det första – utan *Jesu bekännelse till oss*. Låt oss börja där! I evangeliet ikväll säger han ju uttryckligen att han *längtar* – efter sina första lärjungar självfallet – men också efter oss. *"Hur har jag inte längtat!"* – smaka på de orden! Har du tänkt på att det faktiskt är så, att Jesus längtar efter just dig? Efter mig, tänker du – inte efter en sådan som mig? Jag, med min svaga tro, med min bristande kunskap, med mina misslyckanden och tillkortakommanden och min närmast obefintliga helgelse. Ja, du kan säkert komma med tusen skäl till att

Jesus *inte* skulle längta efter dig. Men vilka invändningar du än kommer dragandes med, ändrar det inte faktum: *"Du är sökt och efterfrågad"*.

Jesus längtar efter dig, på samma sätt som mor och far längtar efter att samla alla sina barn till kvällsmaten där hemma och är utom sig av oro om någon fattas eller uteblir och ängsligt frågar: *"Var är du mitt barn?"* Så enkelt – men likväl innerligt – kan Jesu längtan uttryckas. Och det är ingen vag och obestämd längtan, utan en längtan efter *att få bli allt för oss*, inget mindre än *"livets bröd"* d.v.s. *"den föda som inte är förgänglig utan som består och skänker evigt liv"* (Joh. 6:27).

Tänker vi nu på den första nattvardsgången, den som Lukas beskriver för oss i evangeliet ikväll, och låter våra blickar dröja vid de första nattvardsgästerna, Jesu tolv apostlar, då borde vi ju fatta mod och med frimodighet komma när Jesus kallar oss till bords. Nattvarden är inte till för de perfekta, som man ibland kan höra! Det är *"inte lön för gott uppförande, utan hjälp för att kunna följa Herren"*.

Att nattvarden också är vår *bekännelsehandling*, det betyder inte att vi tror stort om oss själva och firar vår egen förträfflighet när framme vid nattvardsbordet. Tvärtom, vad vi bekänner är enkelt uttryckt att vi är syndare! Det är vad vi bekänner *om oss själva*. Vare sig mer eller mindre! Men samtidigt bekänner vi om Jesus: Du är vår Frälsare! Vi behöver dig! Vi kan inte vara kristna dig förutan! Längtar du efter oss Jesus, längtar även vi efter dig! Du sökte måltidsgemenskap - inte med de perfekta, utan med *"syndare"*. Och du har svarat dina kritiker och sagt: *"Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka"* (Luk 5:31).

Så, låt oss än en gång se på lärjungarna i vårt evangelium. Inte heller de var perfekta. Visserligen levde de inte i några grova synder. Men de var utan självinsikt och syndakänedom, de saknade ödmjukhet och tjänarsinne, deras tro var ofullkomlig och deras bekännelse naiv, de var dessutom grälsjuka och några riktiga skrytpåsar, som vi ju kan se om vi fortsätter att läsa versarna omedelbart efter vårt evangelium ikväll, där Lukas berättar att de kivade om vem som var den störste ibland dem. Och ändå är det efter dessa lika eländiga som ofullkomliga lärjungar, Jesus längtar! Ändå är det dem han samlar till måltid! Ändå är det dem han räcker *"livets bröd och välsignelsens kalk"*. Det är stort, förunderligt stort, ofattbart stort!

Är nu nattvarden just en bekännelsehandling, och det i dubbel bemärkelse, där Jesus bekänner sig till oss, som vår Herre och Frälsare, och vi bekänner oss till honom som hans lärjungar, som människor som behöver förlåtelse och hjälp och kraft för att kunna följa honom - då förstår vi *hur omistlig nattvarden är* och hur följdriktigt det är att vi firar söndaglig mässa. Det är ju att bekänna Kristus *"till dess han kommer åter i härlighet"*.

Och till alla dem, som nu tycker att nattvarden skall firas så sällan som möjligt, svarar vi med att hänvisa till Jesu egna ord: *"Så ofta ni gör det, gör det till min åminnelse!"*. Ofta – säger han - inte sällan – ofta behöver minnas Jesus, ofta behöver vi möta Jesus och mättas av Jesus. Man kan inte vara en riktig kristen och inte vilja möta Jesus! Vad är en kristen utan honom? Inget! Den som tycker att nattvarden är överflödig, den som inte längtar efter Jesus och det han har att ge, den må väl utebli, men bör besinna att *"Den som missar en mässa, missar en massa"*. Och det på fullt allvar!

Men du som inte tänker så, utan vill höra Jesus till – inte så där till hälften eller så där lite lagom – utan på riktigt - du får ta fasta på *Jesu beklännelse till dig* – och ta den alldeles personligt: *"Hur har jag inte längtat efter att fira nattvard med dig"*. Och så får du svara: Också jag längtar efter dig Jesus! Ja, trots allt det som fattas mig av tro, kärlek, renhet och helgelse – så längtar jag efter dig, efter den nåd, förlåtelse, rening, kraft och hjälp som bara du kan ge! Så blir nattvarden vad den är ämnad att vara, en plats där längtan möts: Jesu längtan efter oss och vår längtan efter honom. Och just därför att hans längtan kommer före vår, vågar vi komma. Amen.

Psalmer: 70 v 1-4, 393, 74, 143.